

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

υπινστώμενον υπό του 'Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χῶραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἐτησίαν δρ. 8.—
Ἑξάμηνος » 4,50
Τρίμηνος » 2,50

Ἐξωτερικοῦ

Ἐτησίαν φρ. 10.—
Ἑξάμηνος » 5,50
Τρίμηνος » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐρύπιδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος

Ἐν Ἀθήναις, 19 Δεκεμβρίου 1915

Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 3

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

Ἐ, μ' αὐτὸ ἦτο πολὺ! Ὁ θυμὸς τοῦ διευθυντοῦ ἐξέσπασε.

— Μὰ εἶνε ἡλίθιος αὐτός ὁ τρόπος τῆς ὑπερασπίσεως! ἐφώναξε κυπῶν μετὰ τὸν γύνῳ του τὸ τραπέζι. Δέκα μάρτυρες σὰς εἶδαν ποῦ μῆγκατε καὶ ποῦ βγήκατε. Ἐπιτέλους εἶνε βλακώδες!

Καὶ πιάνων ἀπὸ τὸ χέρι τὸν μικρὸν Ἑρρίκον ποῦ ἔτρεμε σύσσωμος, ὁ διευθυντὴς τὸν ἔφερε μπροστὰ εἰς τὸν πατέρα του καὶ προσέθηκε μαλακώτερα.

— Ὅριστε, κί' αὐτὸ τὸ παιδί ἀκόμη ἐννοεῖ τὸ γελοῖον τῆς ἀπολογίας σου! Ρώτησέ τον καὶ θὰ σοῦ πῇ, ὅτι τὸ συμφέρον σου εἶνε νὰ ἐμολογήσῃς.

Ἀλλὰ ὁ Ἑρρίκος, μὲν ἄκουσε αὐτὰ τὰ

λόγια, ἔκαμ' ἕνα ζωηρὸν κίνημα διαμαρτυρίας, κ' ἐφώναξε δυνατὰ, μετὰ θάρρους:

— Ὁ πατέρας μου δὲν μπορεῖ νὰ ἐμολογήσῃ... Δὲν εἶνε κλέφτης ὁ πατέρας μου, κύριε! (*) γί' αὐτὸ εἶμαι βέβαιος.

Ὁ ταμίας, ἀκούσας τὴν ὑπερήφανη αὐτὴ δήλωσιν τοῦ υἱοῦ του, τὸν ἐτράθηε στὴν ἀγκαλιά του, κ' ἀνάμειξε σὲ δύο λυγμούς, τοῦ εἶπε:

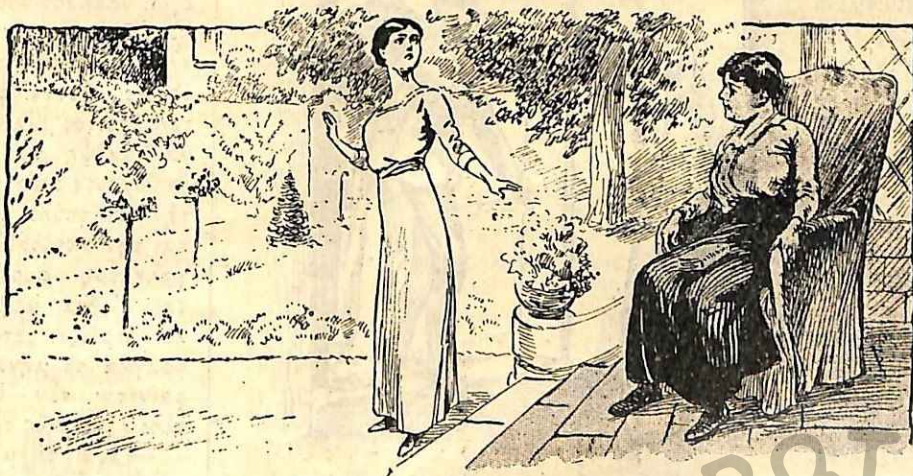
— Σ' εὐχαριστῶ, παιδί μου, μ' ἀνεκούφισες... Σὺ τοῦλάχιστον με πιστεύεις!

Οἱ τραπέζιοι ἐκυττάχθησαν πάλι ἀπελπισμένοι τελείως καί, ὕστερ' ἀπὸ

ἀγωνιώδη σιωπῇ, ὁ διευθυντὴς ἀνέγειλε:

— Πολὺ καλὰ. Δὲν μένει τώρα παρὰ νὰ καταγγείλω τὴν κλοπὴν στὴ δικαιοσύνη. Αὐτὴ θὰ ἐξηγήσῃ πῶς τὸ ἑκατομύριο ἐξηρανίσθη μονάχου του, μπροστὰ σὰ μάτια σας, χωρὶς κἄν νὰ τὸ ἀντιληφθῇτε... Περνέ, τηλεφώνησε ἀμέσως στὴν Ἀστυνομίαν, νὰ στείλουν ἐδῶ ἕναν ἀστυνόμο.

Ὁ κλητὴρας βγήκε γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν. Συγχρόνως ὁ Σερμὼ πετά

«Δὲν τὸν θέλω! εἶπεν ἡ Λουίζα.» (Σελ. 22 στ. γ'.)

χθῆκε ὁρθὸς κί' ἄρχισε νὰ παρακαλῇ:

— Κύριε διευθυντά... μὴ μοῦ κάμετε τέτοια προσβολή, τέτοια ὕβρι!... Σὰς ἰκετεύω, περιμένετε ἀκόμη... Σὰς δίνω τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου, ὅτι δὲν ἔκλεψα.

— Τί εἶχαν λοιπὸν τὰ χρήματά;

— Δὲν ξέρω.

— Τότε κάμετε καλὰ μετὰ τὸν ἀνακριτὴν.

Καὶ μετὰ τὴν πεποίθησιν ὅτι ἔκαμε πλέον ὅ,τι μπορούσε γιὰ νὰ σώσῃ τὸν ὑπάλληλό του καὶ νὰ ξαναβρῇ τὸ κλεμμένο ἑκατομύριο, ὁ διευθυντὴς, ποῦ εἶχε χάσῃ τὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν ἐλπίδα, ἐσηκώθη νὰ φύγῃ, λέγων εἰς τοὺς κλητῆρας:

— Φυλάττέ τον!

— Μάλιστα, κύριε διευθυντά.

— Σὺ, Ἑρρίκε, ἔλα μαζί μου. Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω.

Ὁ μικρὸς γκροῦμ ὑπήκουσε, ἀλλὰ ὑπερεώθη νὰ ποσπασθῇ διὰ τῆς βίας ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τοῦ πατέρα του, ποῦ τὸν ἔσφιγγε καὶ παρακαλοῦσε:

— ὦ, ἀρίστε μου τὸ παιδί μου! ἀρίστε μου τὸ γυιό μου!.. Δὲν πρέπει νὰ πιστεύσῃς κί' αὐτὸς πῶς εἶμαι κλέπτης!

Καὶ ἀκολουθεῖτε τὸν διευθυντὴ ποῦ τὸν ἐφώναζε ἀπὸ τὴν πόρτα.

Ἀμα ἔμειναν οἱ δύο τοὺς ἔς ἕν' ἄλλο γραφεῖο, ὁ διευθυντὴς τὸν ἔδραζε νὰ καθίσῃ σὲ μιὰ καρέκλιν δίπλα στὴν πολυθρόνα του, καὶ τοῦ μίλησα μαλακά, πατρικά.

— Μικρό μου φίλε, τοῦ εἶπε, σὲ κυτῶν τώρα μιὰ μεγάλη δυστυχία. Ἀκουετὲ τὴν ἀπολογία τοῦ πατέρα σου καὶ κατάλαβε... Εἶσαι ἀρκετὰ ἔξυπνο παιδί καὶ ξέρεις τὰ συστήματα τῆς Τραπεζῆς, ὥστε νὰ ἐννοῇς καὶ μόνος σου πόσον ἡ ἰδιότης τοῦ ἀπολογίας τὸν ἐνοχοποιεῖ... Εἶνε ἀνά-

γκη νὰ μὴν ἐπιμείνῃ περισσότερο ἔς αὐτὴ τὴν οἰκτρά, τὴ γελοία ἄρνησιν... Τώρα θὰ πᾶς στὸ σπίτι καὶ θὰ τὰ διηγήθῃς ὅλα στὴ μαμμὰ σου. Πές της ἐκ μέρους μου, ὅτι ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ σώσῃ τὸν ἀντρά της, εἶνε νὰ μᾶς ἐπιστρέψῃ τὰ χρήματα, ἂν κατὰ τύχην ξέρῃ ποῦ βρίσκονται. Πήγαινε, παιδί μου, πήγαινε γρήγορα...

Ὁ Ἑρρίκος ἔκαμε τὸ ἴδιο κίνημα τῆς διαμαρτυρίας καὶ τῆς ἀγανακτήσεως ποῦ εἶχε κἀν καὶ προτιότερα, γιὰ νὰ κηρύξῃ τὴν ἀθωότητα τοῦ πατέρα του.

— Μὰ, κύριε διευθυντά, εἶπε, οὔτε ἡ μαμμὰ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ σὰς πῇ ποῦ βρίσκονται τὰ χρήματα. Ἀφοῦ δὲν

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 14

ξέρω, ο μπαμπάς, πολύ περισσότερο δεν θα ξέρω εκείνη...

— Πές της, τι σου είπα, ν' έννοια σου, έπέμεινε ο τραπέζιτης.

Ο μικρός έσκέφθη μιάνστιγμή, ν' εξαφνα είπε :

— Κύριε διευθυντά, έννοω βέβαια ότι τα πάντα ένοχοποιούν τον δυστυχισμένο μου πατέρα. "Όμως, μέσα 'ς όλα αυτά εγώ βλέπω κάτι: το ανώμαλο, το άφύσικο... "Αν ο μπαμπάς είχε κλέψη το εκατομμύριο, δεν θα κάθονταν στο ταμείο του... Λέτε πώς έζητησε άδεια για στιγμή ν' εξήλθε... Γιατί τότε να ξαναγυρίσει και να πιασθώ σαν κουτός : "Αν είχε κλέψη, δεν θα έφευγε για πάντα :

Οί συλλογισμοί του παιδιού ήταν τόσο ορθοί, ώστε ο διευθυντής, σκεπτικός, έψιθύρισε :

— Άλήθεια, ή υπόθεσις είναι κάπως σκοτεινή. Η δικαιοσύνη όμως θα την διαφωτίσει. "Ήσυχασε, παιδί μου, και αν πραγματικώς ο πατέρας σου είχε άθως, αυτό θα ποδισχθή γρήγορα... Πήγαινε, δυστυχισμένο μου παιδί, και νά είσαι βέβαιος πώς σε λυπούμαι με την καρδιά μου.

Κ' έσφιξε το χέρι του μικρού Έρρίκου με συγκίνησι. Έπειτα όμως ξαναφόρεσε το συνειθισμένο προσωπείο της αναληψίας και της αυστηρότητας, έπιασαν έν' από τα ηλεκτρικά κουμπιά που ήταν άραδιασμένα στο τραπέζι του και άεταζε τον κληττήρα που παρουσιάσθη, δείχνων τον Έρρικο :

— Νά συνοδεύσετε αυτό το παιδί ως το σπίτι του και νά είδοποιήσετε την οικογένεια για ό,τι συνέβη.

Μ' αυτά τα φοβερά λόγια βγήκε ο μικρός γκρουμ της «Πιστωτικής» από το γραφείο του διευθυντού. Και άκολούθησε τον οδηγό του τρικλίων σαν μεθυσμένος, σαν παραχαλισμένος από το κύπημα της συμφοράς που τον βρήκε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

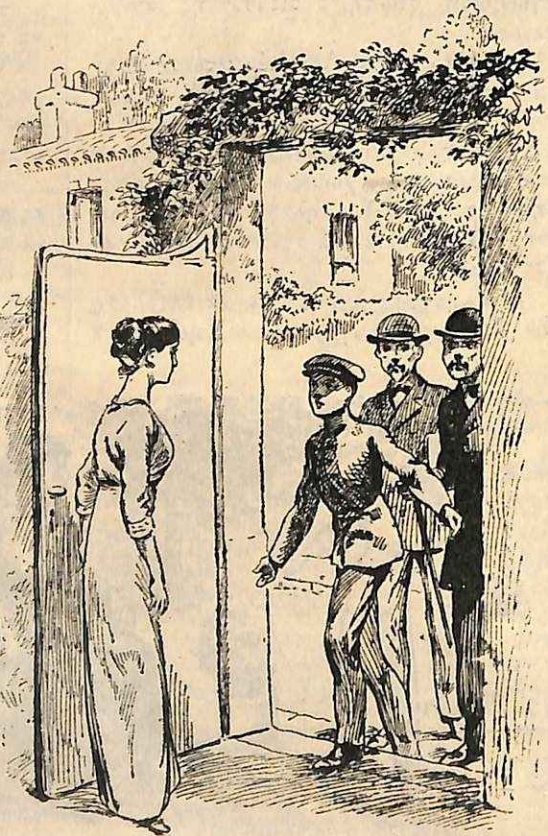
Είς το σπίτι του Σορώ.

Ήταν Σαββατόβραδο, ετών κήπο ενός μικρού σπιτιού της όδου Αιγυόστου Μπαγύ, ετό παρισινό προάστειο που λέγεται Άσνιέρ. Στον κήπον αυτό, που τον έστόλιζε ή άνοιξις με τα καινούρια της φυλλώματα, δυο γυναίκες άπελάμβαναν—καθιστά με τον δικό της τρόπο—την γλυκύτητα του ωραίου δειλινού.

Η μία ήταν κυρία, ή άλλη κορίτσι. Η πρώτη, παχουλή, με κοντό-φουστάνι και μ' άσπρη καμίζολα, εκάθητο άναπάντια σε μια κόκκινη πολυθρόνα «Βολταίρ» ν' εδιάβαζεν ένα βιβλίο, ένω

ετό στρογγυλό πρόσωπό της έπλανάτο με διάκρυ μακαρίτιστος.

Έκείνη την στιγμή, ή κυρία Σορώ ήταν ή ετυχεστέρα των γυναικών. Γιατί το νά διαβάξη μυθιστορήματα στον κήπο της, το θεωρούσε ως το ιδανικόν της γήινης ευδαιμονίας. Το κουκλίστικο, το παιδικό προσωπό της εκθαρρόπιζε άρελώς τας διαφόρους συγκινήσεις που της προξενούσε το διάβασμα. Στα τραγικά μάλιστα μέρη, εγούρλωνε τα μάτια της ν' έψιθύριζε τα λόγια, σαν παιδί που συλλαβίζει το μάθημά του, ένω στα άλλα, τα πιο ήρεμα, χαμογελοῦσε κατευχαριστημένη ή κουνούσε το κεφάλι της σοβαρά ν' επιδοκιμαστικά. Τέλος πάντων, ήταν γλέντι νά βλέπει κανείς

«Κατηγορούν τον μπαμπά για κλοπή!»

την κυρίαν Σορώ νά διαβάξη μυθιστόρημα!..

Και όμως, καμμιά από τας περιγραφάς του βιβλίου της δεν μπορούσε να συγκριθώ με το χαριτωμένο, το θελητικό θέαμα που της παρουσίαζε, την στιγμή εκείνη, ή γύρω της πραγματικότης : "Ένα ωραίο κορίτσι, όρθιο μπροστά στο σιδερένιο τραπέζι του κήπου, τοποθετούσε 'ς ένα μεγάλο δάξο της πασχалиές που είχε κούψη.

Σ' όλη την άνοησι των είκοσιτριών της χρόνων, ή Λουίζα Σορώ είχε έντακτη πραγματικώς ευμορφία. Έμοιαζε του άδελφού της Έρρίκου, με τη διαφορά μόνον, ότι τα χαρακτηριστικά της ήταν πολύ πιο κανονικά. Τά δε κατάμαυρα

μαλλιά της, χωρισμένα στη μέση και αταίριασμένα στα πλάγια, την έκαναν νά φαίνεται λιγάνη σαν Ιταλική Παναγία και λιγάνη σαν Άθηνά. "Όλοι όσοι την έδλεπαν, την έθαύμαζαν.

Επιτέλους ή κυρία Σορώ άπεράσισε νά κλείσει το βιβλίο της και νά κρᾶξη την κόρη της.

— Λουίζα μου, της είπε, μου φαίνεται πως είναι άρχα... Λές νά μᾶς ξέρη νι' άπόψε ο πατέρας σου τον ν. Άγκιλάς :

Στόνομα αυτό, το χαρούμενο προσωπάκι της νέας έσκυρώπασε.

— Πάλι αυτός ο ν. Άγκιλάς : έψιθύρισε.

Η μητέρα κατέτρησε την δυσάρεσκειά της κόρης της και της έκαμε την παρατήρησι :

— Γιατί δεν χωνεύεις τον ν. Άγκιλάς, Λουίζα μου ;... Είναι νέος πολύ καλός, καθως πρέπει, χαριτωμένος, και πρὸς τοίς άλλοις, φίλος του πατέρα σου.

— Φίλος, δεν βραύεσαι! άποκρίθηκε ή Λουίζα. Ο μπαμπάς τον έγνώρισε άπλως στο ρεστωράν, όπου τρώει μαζί κάθι μεσημέρι. Γιατί τον έσυμπάθησε, και πώς τού ήλθε νά μᾶς τον παρουσιάσει, νά την άλήθεια δεν ξέρω ν' έγώ.

— Άρσ' δεν ξέρεις, νά σου το πώ εγώ, υπέλαβε σοβαρά ή κυρία Σορώ. Ο πατέρας σου ρώτησε γι' αυτόν τον Άγκιλάς ν' έλαβε της καλλίτερας πληροφορίας. Ήταν φοιτητής της Ιατρικής, τελειόφοιτος μάλιστα, άλλ' άναγκάσθηκε νά διακόψη τας σπουδάς του, έπειδή έπτώχευσε ο πατέρας του. Περιμάζευσε την άδελφούλα του, που την ανατρέφει και την σπουδάσει ο ίδιος με τη μεγαλύτερη άφοσίωσι. Σήμερα εργάζεται 'ς ένα μεγάλο ιατρικό περιοδικό και κερδίζει τετρακόσια ως πεντακόσια φράγκα το μήνα. Οί προσιτάμενοί του, φαίνεται, τον εκτιμούν παρά πολύ και όλοι λένε πώς είναι ένας νέος με μέλλον.

— Και τί μ' ενδιαφέρει έμένα το μέλλον του κυρίου Άγκιλάς! ερώναξε ή Λουίζα μ' ένα κομικό μορφασμό.

— Σ' ενδιαφέρει περισσότερο 'ίως άπ' ό,τι νομίζεις, ερώναξε δυνατώτερα ή κυρία Σορώ, γιατί—μάθε το,—σ' έζήτησε από τον πατέρα σου είς γάμον!

Η νέα έκαμε κίνημα θυμού, που το κατέστειλε όμως γρήγορα και είπε άπλως :

— Δεν τον θέλω!

Η μαμμά έκούνησε το κεφάλι της.

— Και γιατί ; ρώτησε. Μην ξεχνάς ότι έμείς δεν είμαστε πλούσιοι και ότι ο πατέρας σου μόλις τὰ καταέρνει νά μᾶς συντηρή με το μισθό του ταμιά. Για, σκέψου καλλίτερα, κόρη μου!..

Τά τελευταία αυτά λόγια έκαμαν, φαίνεται, έντύπωσι στη Λουίζα, γιατί, άφού έδίστασε λίγες στιγμές, είπε:

— Ναι, θα το σκεθώ... και τὰ ξαναλέμε. Πρὸς το παρόν, πηγαίνω νά βάλω τραπέζι.

Και μπήκε ετήν τραπεζαρία, ένω ή κυρία Σορώ, ευχαριστημένη που έξετέλεσε καλά την διπλωματική της άποστολή, άνοιξε πάλι το βιβλίο της.

"Ίστερ' από λίγη ώρα, κτύπησε το κουδούνι: της καγγελοῦστας και παρουσιάσθη ο ν. Εὐτύχιος Άγκιλάς, ο υποψήφιος γαμπρός.

Ήταν ένας άρκετά ευμορφος νέος, μετρίου άναστήματος, ευρωστος και βαθεία μελαχροινός. Το ευγενικό, αν και κάπως αλλόκοτο έξωτερικό του θα έφαινατο ευχάριστο, αν δεν ήταν ή έκφρασις των ματιών του, που είχαν κάτι το διαπερατικό, το πολύ τοιμηρό και συγχρόνως το ύπουλο.

Μόλις είδε τον νέο, που τον θεωρούσε από τώρα άρραβωνιαστικό της κόρης της, ή κυρία Σορώ άρχισε νά τον προσφωνή με γέλιχ και χαρές :

— Ω, καλώς όρίσται, άγαπητέ μου κύριε Άγκιλάς... Με συγχωρήτε μόνο που με δρίτκετε έτσι, αλλά είχα ξεχασθώ με το μυθιστόρημά μου... Θα μού επιτρέψετε τώρα νά πάω νά ντυθώ... Η Λουίζα άς σας κρατήσει συντρογιά... Άλήθεια, κόρη μου, δεν σε χρειάζομαι. (Νά έτοιμάσω εγώ μόνη μου το γεύμα... Μπορείς νά μείνης με τον κύριο Εὐτύχιον... Με συγχωρήτε! όρεδουάρ!..

Και με τατελείωτα αυτά λόγια, ή καλή κυρία γώθηκε στην κουζίνα, όπου άκούσθη σε λίγο νά βιάζει και νά μαλώνη μια μικρή υπηρέτρια δεκάξη χρόνων, την μόνη δα που είχε το πτωχό νοικοκυρόσπιτο.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ Η ΠΑΤΡΙΔΑ :

Άγαπητοί μου,

γραφία, κάποια συνδρομήτρια της είχε κάμη αυτή την περίεργη ερώτησι : «Οταν ο πατέρας ενός παιδιού είναι από μια πόλι, ή μητέρα του από άλλη, και το παιδί τυχόν νά γεννηθώ 'ς άλλη, τότε ποιά είναι ή πατρίδα του; Η πατρίδα του πατέρα του, ή πατρίδα της μητέρας

του, ή ή πόλις όπου έγεννήθη αυτό ;»

Άλήθεια πολύπλοκο ζήτημα, όπως το είπε ν' ή Διάπλασις, που άποκρίθηκε ότι «συνήθως ή πατρίδα του πατέρα θεωρείται πατρίδα των παιδιών που γεννήθηκαν 'ς άλλη πόλι». Συνήθως ναι! αλλά είναι και περιστάσεις που δεν μπορεί κανείς νά το πῇ : Άς υποθέσωμεν παραδείγματος χάρι, ότι και ο πατέρας έγκαθίσταται ετήν «άλλη πόλι», ετάς Άθήνας νά πουίμε, όπου γεννήθηκε το παιδί του. Και ότι το παιδί μένει μαζί του, μεγαλώνει, ανατρέφεται, σπουδάσει εκεί. Έπειτα ένηλικιώνεται, γίνεται δημότης, εξασκεί το επάγγελμά του, παντρεύεται, ζήτελοσπάντων ετάς Άθήνας. Μά όρισμένως το παιδί αυτό είναι Άθηναίος. Έχει άποξενωθή πιά από την πατρίδα του πατέρα του. Γι' αυτόν δεν είναι παρά μια ιδέα, μια άνάμνησις οικογενειακή. Μπορεί νά ενδιαφέρεται, μπορεί νάκούη τόνονά της με συγκίνησι, μπορεί νάχη εκεί και συγγενείς, μπορεί νά την επισκεφθώ καμμιά φορά και νά κλάψη ετήν άγκαλιά τους ή ετούς ιερούς τάφους των προγόνων του, μπορεί νά την άγαπή, —άλλά όχι βέβαια όσο άγαπή κανείς την καθαυτό του πατρίδα : το μέρος όπου γεννήθηκε ο ίδιος, όπου πρωτοείδε το φῶς, όπου πέρασαν τὰ παιδικά του χρόνια τὰ καλοθύμητα...

Έννοείται όμως, ότι μόνη ή γέννησις, μόνο το γεγονός ή γεννήθηναι 'ς ένα τόπο, δεν άρκεί για νά μᾶς κάμη νά τον άγαπήσουμε σαν πατρίδα. Άς υποθέσωμε τώρα, ότι ένα παιδί γεννήθηκε ετήν Κέρκυρα, όπου έτυχε νά βρεθούν μια φορά οί γονεΐς του, οί Πατρινοί. Το πήραν σε λίγες ήμέρες και γύρισαν ετάς Πατράς. Το παιδί ούτε την ξαναείδε ετήν Κέρκυρα. Έ, δεν είναι άστέιο νά την λέγη πατρίδα :... Έγνώρισα μια φορά έναν άξιωματικό, που παντρεύθηκε νέος και πέρασε τη μισή του ζωή ετής έπαρχίας. Είχε πέντε παιδιά και όταν τὰ παρουσίαζε, έλεγε : «Ο Γεώργιος μου είναι Πατρινός, ο Νίκος μου Κορινθιος, ή Κατίνα Ζακύνθινή, ο Πετράκης Κερκυραίος και ή Φροσσύλα Άθηναία! Καθένα, βλέπετε, από τὰ παιδιά του, είχε γεννηθώ και 'ς άλλη πόλι, όπου δεν έμεινε παρά λίγα χρόνια ή λίγες ήμέρες.

Ο μπαμπάς τους άστειεύετο βέβαια όταν τὰ έλεγε Πατρινός ή Ζακύνθινός. Ήταν όλα Άθηναίοι σαν τον πατέρα τους. Και πραγματικώς, ήλθον κατόπι ν' έγκατεστάθησαν εδά. Στην πατρίδα του πατέρα.

Και σε μένα συμβαίνει κάτι τέτοιο. Δεν είμαι από τους ευτυχισμένους ανθρώπους που βλέπουν το φῶς εκεί που έδαν και ο πατέρας τους, και ο πάππος, και οί προπάπποι! που μένουν εκεί 'ς όλη τους τη ζωή, ν' έχουν έτσι μια μόνη πατρίδα, όρισμένη και άδιάφιλο-

νείκτη, για νά την άγαπούν μ' όλη τη δύναμι της καρδιάς τους. Ο πατέρας μου, Ζακύνθινός, έτυχε νά πανδρευθώ ετήν Κωσταντινούπολι. Εκεί γεννήθηκε εγώ. Μωρό, με πήραν οί γονεΐς μου και με πήγαν ετή Ζάκυνθο. Εκεί γνώρισα τον κόσμο, εκεί έζησα ως δεκαπέντε ετών. Ίστερα ήλθα ετάς Άθήνας. Φοιτητής, δεν πήγαινα ετή Ζάκυνθο παρά τὰ καλοκαίρια! και μετά πέντε χρόνια, έγκατεστάθηκα ετάς Άθήνας όριστικώς. Ποιά είναι τώρα ή πατρίδα μου, δεν μού λένε : Η Κωσταντινούπολις όπου γεννήθηκε, και όπου έχω τους άγαπημένους συγγενείς της μητέρας μου; Η Ζάκυνθος, ή πατρίδα του πατέρα μου, όπου μεγάλωσα ν' εγώ και όπου πέρασα τὰ καλλίτερά μου χρόνια ; Η αϊ Άθήνα, όπου ζῶ τόσον καιρό, ν' έχω το σπίτι μου, την οικογένειά μου, την εργασία μου :

Άγαπῶ και τους τρεις τόπους πολύ. Μού είναι και οί τρεις ιεροί. Πολλά πράγματα με συνδέουν με τον καθένα και τους συλλογίζομαι πολύ και συχνά. Λέγω όμως, —διότι πρέπει νάχω ν' έχω μίαν πατρίδα, —ότι είμαι Ζακύνθινός. Και ξέρετε γιατί διαλέγω την Ζάκυνθο ; Όχι μόνον γιατί είναι ή πατρίδα του πατέρα μου! αλλά προπάντων γιατί αυτή γνωρίζω νι' αυτή άγαπῶ περισσότερο. Για νά έχω μάλιστα όλο το δικαίωμα νά θεωρούμαι Ζακύνθινός, δεν έμεινα δημότης Ζακύνθου. Και κατὰ τύπους λοιπόν αυτή είναι ή ιδιαίτερη πατρίδα μου, όπως και κατ' ουσίαν. Γιατί συμπεραίνω τώρα, ότι πατρίδα του καθενός είναι εκείνος ο τόπος, που τον άγαπή ο ίδιος περισσότερο. Αδιάφορο αν είναι ή πατρίδα του πατέρα του, ή πατρίδα της μητέρας του, ή ο τόπος όπου γεννήθηκε. Κι αυτό εγώ θαπαντούσα ετήν παράξενη ερώτησι της φίλης μας : Το παιδί που έχει δυο τρεις φιλονεικούμενες πατρίδες, άς διαλέξη μια, όχι με το νού του, αλλά με την καρδιά του : Εκείνη που άγαπή.

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΠΕΘΑΜΕΝΗ

Την άνάστη ψυχή σου, ο πεθαμένη Μικρούλα, την έζητήσα στους κάμπους, Μήπως λουλούδι έπήγε νει νι γέννη! Στους άνθισμένους δεν την βρήκα ζωντανή.

Μην ή ψυχή σου έγινε πουλάκι; Έπληγα μίαν αυγή στο έρημο δάσος Μή σ' άκούσω νά ψάλλης τραγουδάκι! Σαν πουλάκι δεν σ' έβρηκα στο δάσος.

Στον ούρανό θωρούσα μίαν βραδιά, Τ' άστρα που έφάνγγαν θλιβερά σά νε-κροέγρια.

Και σ' έβρηκα και σ' ένοουσα ψηλά. Που έφώλιαζε ή ψυχή σου μες 'ς άστερια.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

— Παράδοξος; ἐξεπλάγη ὁ Ἀμερικανός· μὰ διόλου! Ἀπεναντίας εἶνε χαριτωμένος.

— Χαριτωμένος πιθανόν, ἀλλὰ καὶ παράδοξος, ὑπέλαθεν ὁ μαρκήσιος. Αὐτὴ τοῦλάχιστον εἶνε ἡ ἐντύπωσίς μου. Δὲν μοῦ φαίνεται ὁ ἴδιος ὁ νέος, ποῦ ἐγνώρισα πρὶν ἀναχωρήσει ἀπὸ τὸ Λονδίνον. Ἦναι μάλιστα στιγμές, ποῦ δὲν τὸν ἀιχγνωρίζω διόλου.

— Περίεργον! Σὰς φαίνεται, ἀλήθεια, ἀλλογενής; Ἀλλὰ εἰς τί, ἂν ὄχι στὸ καλλίτερο;... Μήπως παρετηρήσατε καμμίαν ἑλλειψιν ἐκ μέρους του;

— Ἐλλειψιν πρὸς ἐμέ; ἀκριβῶς ὄχι! Ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε εὐγενέστατος καὶ ἀβρότατος. Καὶ ὅμως... μοῦ φαίνεται τόσο διαφορετικός ἀπ' ὅ,τι ἦταν! Νὰ, σύμφωνα τὸ πρῶν, ἐνῶ μοῦ μιλοῦσε, μοῦ ἐφάν

νη πῶς εἶχα ἐμπρός μου... τὸν ἄλλον!

— Τὸν Ροδόλφον; ἐπιθύρουν ὁ Βωτιέ.

— Μάλιστα, τὸν Ροδόλφον, τὸν υἱόν μου.

— Ἀδύνατον, φίλε μου! ὑπέλαθεν ὁ ἀδαμαντοπώλης μὲ συγκίνησιν. Ἐγίναντε θύμα κάποιας παραισθήσεως. Ξέρετε πολὺ καλά, ὅπως κ' ἐγώ, ὅτι ὁ Ροδόλφος εἶνε στὴν φυλακὴν. Δὲν τὸν εἶδατε τὴν ἡμέραν ποῦ συνελήφθη στὸ Ντρούλι;— Ἄν καὶ δὲν τὸν ἀνεγνώρισατε;

— Ναί, μοῦ ἐφάνη ὅτι τὸν ἀνεγνώρισα ἀλλὰ... ποῖος ξέρει, ἂν δὲν ἔκαμα λάθος;... Ξέρετε σεῖς, Βωτιέ, πόσον ὁμοιάζουν αὐτὰ τὰ δύο παιδιά. Ἀλλως τε, ὁ συλληφθεὶς εἰς τὸ Ντρούλι— Ἀκίν, ὁ φυλακισμένος... ἐπέμενε πάντοτε ὅτι ἦτο ὁ Μωρίς Ζιλλάρ.

— Τότε λοιπόν, ἡρώτησεν ἀγωνιώδως ὁ κ. Χόλκερ, ὁ ἥρωας τοῦ «Καρχαρίου», ὁ ντέτεκτιβ, μπορεῖ νὰ εἶνε καὶ ὁ διάσημος κλέπτης «Ρ»;

— Ὁ μαρκήσιος ἔκαμε νεῦμα ἀμφιβολίας.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἡ Νέλλη, ἡ μεγαλητέρα κόρη τοῦ Ἀμερικανοῦ ἐκατομμυριούχου, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἤκουσε τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ πατέρα της. Εἶδε ἀκόμη καὶ τὸ νεῦμα τοῦ μαρκητίου, τὸ κάθε ἄλλο παρὰ καθυστατικόν... Ἀμέσως ἐβγαλε μίαν μεγάλην κραυγὴν κ' ἐπεσε λιπόθυμος.

Ὁ Οὐίλλιαμ Χόλκερ καὶ ὁ μαρκήσιος ἐσπευσαν πρὸς βοήθειάν της καὶ οἱ δύο. Προσπαθόντων νὰ ἀναζωογονήσουν τὴν νεάνίδα, ἡ ὁποία κατέκειτο ὠχρότερα νεκρᾶς, καὶ δὲν ἐτολμοῦσαν νὰ κυτταροῦν. Τὸσον ἐροδεῖτο ὁ μαρκήσιος μήπως δὲν θὰ ἤμπορούσε νὰ συγκρατήσῃ περισσότερον τὴν ἐρολογίαν ποῦ, τοῦ ἔκαιγε τὰ χεῖλη, ἐνῶ ἐξ ἄλλου ὁ Οὐίλλιαμ Χόλκερ δὲν ἐβλεπε τὴν ὥρα νὰ τελειώσῃ αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιον καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν διακοπεῖσαν συνομιλίαν.

Πρὶν ἀκόμη συνέλθῃ ἡ Νέλλη, ὁ κ. Δερινύ ἀπεμακρύνθη μὲ τὰ μάτια δακρυσμένα, ἀνίκανος νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ παιζῇ τὴν θλιβεράν ἐκείνην κωμωδίαν.

— Μπαρτᾶ, ἐρωτᾷ ἡ Νέλλη, ἀνοί-

ἀνεγινώσκετο. ὅλη της ἡ ἀγωνία, καὶ ὁ Οὐίλλιαμ Χόλκερ ἀπεμακρύνθη, μούρμουρίζων ἐναντίον τοῦ φίλου του, ὁ ὁποῖος ἤμπορούσε, κατὰ τὴν ἰδέαν του, νὰ καταπιῇ τὴν γλώσσά του καὶ νὰ μὴν ὁμιλήσῃ παρὰ μόνον ἀπὸ ἐδωδιώνοντο δι' ἐκεῖνο ποῦ ἔλεγε.

— Θὰ ἐστοιχηματίζα δέκα χιλιάδες δολλάρια, ἐμυρμούριζεν ὁ Ἀμερικανός, ὅτι ὁ νέος ντέτεκτιβ τοῦ «Καρχαρίου» εἶνε ὁ Μωρίς Ζιλλάρ ὁ ἴδιος, δηλαδὴ ὡς νὰ λέγαμε, τὸ πῶς χαριτωμένο παιδί ποῦ μπορεῖ κανεὶς νὰ παντῆσῃ.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Μωρίς Ζιλλάρ ἐτελείωσε τὰς προετοιμασίας του καὶ συντηγῆθη κατόπιν μὲ τὸν μαρκήσιον Δερινύ, διὰ νὰ κανονίσουν τὰς λεπτομερεῖας τῆς ἀντικαταστάσεως.

— Καὶ ἄλλη δυσκολία παρουσιάσθη ἄξαφνα, Μωρίς, τῷ εἶπε γιλικῶς ὁ μαρκήσιος· θὰ εἶχα μεγάλας τύψεις, ἂν δὲν σοῦ τὸ ἔλεγα.

— Μήπως δὲν σὰς ἐπιτρέπουν τὴν εἰσοδὸν εἰς τὸ κελλί τοῦ φυλακισμένου;

— Ὁχι, Μωρίς, δὲν εἶνε αὐτό. Εἶνε

μιά δυσκολία, ἐντελῶς ἄλλου εἶδους. Ἡ μὲς Νέλλη Χόλκερ ἐλιποθύμησε μόλις ἤκουσε ἐπὶ...

— Ἡ μὲς Νέλλη;... ἐπιθύρουν ὁ νεαρός ντέτεκτιβ κοκκινίζων. Αὐτὴ εἶπατε, ἐλιποθύμησε;...

— Ναί, μόλις ἤκουσε, ὅτι ὁ λαμπρός νέος ποῦ μὲ τὴν εὐχαρίστησιν ἐγνώρισεν τὸν «Καρχαρία», μπορεῖ νὰ εἶνε ἕνας... ἕνας κλέπτης! συνεπλήρωσε μὲ κόπον ὁ μαρκήσιος.

— Ἀλήθεια... δὲν τὸ εἶχα σκεφθῇ, ἐπιθύρουν ὁ Μωρίς, κλίνων τὴν κεφαλὴν.

Ἀλλ' ἀμέσως, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἡρώτησε ζωηρά:

— Καὶ τί εἶπε; τὸ ἐπίστεψε;...

Ὁ κ. Δερινύ ἠτοιμάζετο νὰ παντῆσῃ, ὅταν ἠκούσθησαν εἰς τὴν θύραν δύο κτυπήματα καὶ συγχρόνως ἡ χονδρὴ φωνὴ τοῦ κ. Χόλκερ, ὁ ὁποῖος ἐλητοῦσεν ἀκράσιν μὲ τρόπον τὸσον ἐπιτακτικόν, ὥστε, μ' ὅλην τὴν σοβαρότητα τῆς στιγμῆς, ὁ μαρκήσιος καὶ ὁ Μωρίς δὲν ἤμπορεσαν νὰ μὴ γελάσουν.

(Ἐπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΛΥΚΟΙ ΣΤΗ ΣΤΕΠΠΑ

[Ρωσικὸν Διήγημα]

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελ. 17)

Μὲ θυμὸν, τὸ πετᾶ εἰς τὸν δρόμον. Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποῦ ἕνα πρᾶγμα ἀντιστέκεται εἰς τὸν ἀλαζόνα αὐθέντην. Νὰ χαθῇ!..

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην αἰθάνεται πλέον τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὁλομόναχον. Βλέπει ἀκόμη, ὅτι μὲ ὅλες τῆς γούνες ποῦ φορεῖ, τὸ χρῶμα παραλύει τὰ μέλη του, ὥστε νὰ μὴν εἰμπορῇ νὰγωνισθῇ ἀποτελεσματικῶς ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν του. Καὶ διὰ νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν του, τοὺς πετᾶ τὴν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης, τῆς δὴ ἀλεποῦδες ποῦ εἶχε σκοτώσῃ στὸ κυνήγι.

Οἱ λύκοι τῆς ἀρπάζουν σὰν θηταυρό. Τρεῖς τέσσαρες μάλιστα μαλῶνουν μεταξὺ των, σκοτώνονται, ποῖος νὰ τῆς πάρῃ. Οἱ ἄλλοι ὅμως τοὺς τῆς ἀφίνουν καί, ἀρῶν ἐσταμάτησαν μίαν στιγμὴν, τρέχουν πάλιν, νὰ προσβάλουν τὸ ἔλκεθρον, ὅπου βλέπουν λείαν ἀρκετὴν: Τὸν ἄνθρωπον, τὰ ὄλογα καὶ ἴσως κ' ἄλλες ἀλεποῦδες σκοτωμένες...

Ὁ κίνδυνος εἶνε πλέον τόσο μεγάλος, ὥστε ὁ ἀλαζὼν Βλαδίμηρος κύπτει τὴν κεφαλὴν. Ἕνας μόνον τρόπος σωτηρίας τοῦ μένει: Ἡ φυγὴ. Εὐτυχῶς ποῦ τὰ ὄλογα, τρομαγμένα κ' αὐτά, ἄλλο δὲν ζητοῦν, παρὰ νὰ διπλασιάσουν τὴν ταχύτητά των. Ἀλλ' ἀπὸ πίσω, τὴν διπλασιάζουν καὶ οἱ λύκοι. Καὶ τὸ κυνήγι ἐξακολουθεῖ ἀμείλικτον, τρομερὸν, ἀκατάπαυστον.

Ἐπιτέλους, ἐκεῖ-κάτω, μέσα εἰς τὴν λευκότητα τῆς στέππας, ὁ Βλαδίμηρος διακρίνει ἕνα μαῦρο σημάδι, ποῦ ὁλοένα μεγαλώνει. Εἶνε μίαν ἴσ.μ.π.α., ἀθλία χωριάτικη καλύβη, σκεπασμένη μὲ κοπρίαν, ὅπου, διὰ νὰγωνίζωνται κατὰ τοῦ φύχους, ἄνθρωποι καὶ ζῶα ζοῦν εἰς στενὴν συνάφειαν.

Ὁ ἀριστοκράτης, ὁ ὁποῖος οὐδέποτε ὡς τώρα κατεδέχθη νὰ εἰσέλθῃ εἰς κατοικίαν μουζίκου, συλλογίζεται ὅτι ἡ ἴσ.μ.π.α. ἐκείνη εἶνε ἴσως δι' αὐτὸν ἡ σωτηρία. Ἀρριζάλλει ὅμως ἀκόμη, διστάζει ἂν πρέπη νὰ καταρῶγῃ ἐκεῖ, διότι ἔχει τὴν πεποίθησιν ὅτι μόνον ἡ ἀνδρεία εἶνε τὸ καταρῶγιον τῶν εὐγενῶν.

Ἀλλὰ μόλις ἠκούσθησαν τὰ κουδούνια τοῦ ἐλκῦθρου, ἕνας ἄνθρωπος ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν καλύβην καὶ ἐσπευσεν εἰς βοήθειαν τοῦ ταξιδιωτοῦ, τὸν ὁποῖον ἐμάντευσε κινδυνεύοντα.

Μία τύψις θλίβει τώρα τὸν Βλαδίμηρον. Μήπως κουβαλεῖ ἀπὸ πίσω του τὸν θάνατον;...

Τὸ φωνάζει εἰς τὸν μουζίκον, ἀλλ' αὐτὸς δὲν πτοεῖται. Βοηθεῖ τὸν ἄρχοντα νὰ περῶσῃ, ξεδεύγει τὸ ἐλκῦθρον, εἰσά-

γει καὶ τὰ ὄλογα εἰς τὴν πτωχικὴν τοῦ ἱσμπαν, καὶ εἰς τὴν παρατήρησιν τοῦ Βλαδίμηρου:

— Μὰ ἐφθασαν οἱ λύκοι, ὅα μὰς ριχθοῦν κ' αὐτὴ ἡ καλύβη δὲν εἶνε ἀρκετὰ στερεὴ γὰ νὰνθεῖ!

— Θάντισταθούμε! ἀπαντᾷ ὁ μουζίκος, δείχνων τὴν καραμπίναν τοῦ κυνηγοῦ κ' ἕνα παλητοῦρεκο ποῦ εἶχε αὐτός.

Οἱ λύκοι εφθάνουν καὶ περικυκλώνουν τὴν ἱσμπαν. Ὁλοῦν, φαίνεται, νὰ τὴν πολιορκήσουν. Ἀλλ' ὁ λόγος τοῦ χωρικοῦ ἀπέδωκεν εἰς τὸν ἀριστοκράτην ὅλην τὴν ψυχραμίαν, τὴν ὁποίαν πρὸς στιγμὴν εἶχε χάσῃ. Καὶ ὁ δὴ τότε, ὠχυρωμένοι ἐπίτω ἀπὸ τὰ τοιχώματα τῆς ἱσμπας, σκοπεύουν διὰ μέσου τῶν ἀλλεπαλλήλων δοκῶν, αἱ ὁποῖαι τὰ σχηματίζουν, πυροβολοῦν καὶ σκοτώνουν λύκους πολλούς. (*) Ἡ λύσσα τῶν δύο ἐπιζώντων δὲν ἔχει πλέον ὅρια. Ἐφορῶν ἐναντίον τῆς ἴσ.μ.π.α. καὶ ὁ ἕνας κατὰ τὸν ὅρον νὰ περάσῃ τὸ μιστὸν τοῦ σώματος ἀνάμεσα ἀπὸ τὰς δοκούς. Ἦδη τὸ δέντια τοῦ ξετχιζοῦν ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴν γούαν τοῦ Βλαδίμηρου, ὁ ὁποῖος ἀρπάζει τὴν καραμπίναν του μὲ τὰ δύο χεῖρα, διὰ νὰ τὴν μεταχειρισθῇ ὡς ῥοπαλόν, ἐνῶ ὁ μουζίκος μὲ ἕνα μύτερον μαχαίρι ποῦ βγάζει ἀπὸ τὴν ζώνην του, τὸν κτυπᾷ.

Ὁ λύκος μένει ἐκεῖ, καρφωμένος καὶ οὐρλιάζων.

Ὁ σύντροφός του, ὡς νὰ ἐφοβήθη μὴ πάθῃ τὰ ἴδια, ἀποθαρρύνεται τέλος καὶ φεύγει. Ὁ Βλαδίμηρος στρέφεται τότε πρὸς τὸν μουζίκον, τὸν εὐχαριστεῖ, τοῦ λέγει τὸν ὄνομά του καὶ τὸν ἐρωτᾷ πῶς θέλει νὰ τὸν ἀνταμείψῃ.

— Ὁ ἄρχοντας, ἀποκρίνεται ὁ χωρικός, δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ μ' εὐχαριστήσῃ καὶ νὰ μ' ἀνταμείψῃ. Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ποῦ μπόρεσα νὰ τοῦ φανῶ χρήσιμος. Πόσες φορές ἡ εὐγενικὴ ἀρχὴντισα ὄλογα δὲν ἤλθε νὰ μὰς παρηγορήσῃ καὶ νὰ μὰς ἀνακουφίσῃ στὸ φτωχικό μας! Βρεῖς λοιπὸν χρωστούμε εὐγνωμοσύνην.

Ὁ ἀλαζὼν ἀριστοκράτης συγκινεῖται ἀπὸ αὐτὰ τὰ λόγια, κατανοεῖ τέλος ποῖον γόητρον ἐξασκεῖ τοιγύρω της ἡ καλωσύνη καὶ ἀναγνωρίζει: τώρα, ὅτι καὶ ὁ πλέον ὑπερήφανος κάποτε καταβάλλεται καὶ ταπεινοῦται.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἡ συμπεριφορὰ τοῦ Βλαδίμηρου πρὸς τοὺς πτωχοὺς μουζίκους μετεβλήθη ἐντελῶς. Δὲν τοὺς περιφρονεῖ πλέον. ἀρῶν εἰς ἕνα ἐξ αὐτῶν χρωστέῃ τὴν ζωὴν του. Καὶ ἡ καλὴ ὄλγα βλέπει μὲ μεγάλην τῆς χαρὰν, ὅτι ὁ σύζυγός της δὲν εἶνε πλέον ὁ ἀλαζὼν, ὁ ὑπερήφανος καὶ σκληρὸς ἀριστοκράτης ποῦ ἐγνώριζε.

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγουμ. φύλλου, σελ. 17.

Ἀλλὰ τὴν αἰτίαν αὐτῆς τῆς μεταβολῆς δὲν τὴν ἔμαθε ποτέ. Ὁ Βλαδίμηρος, διὰ νὰ μὴν ἐρολογήσῃ τὴν ταπεινώσιν του, δὲν τῆς διηγῆθη τὴν ἱστορίαν τῶν λύκων.

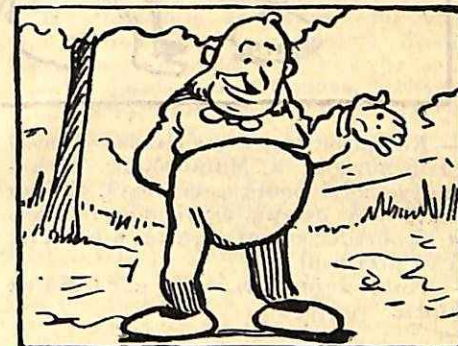
(Clotilde Leclerc)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Βλέπε Ὀδηγὸν Συνδρομητοῦ. Κεφ. ΙΒ'.]

α') Μαθητὴν Εἰκὼν

— Καλέ, ποῦ πῆγε αὐτός ὁ Μαθιός; Τώρα τὸν ἐδλεπα!..

Μήπως τὸν βλέπετε σεῖς;

β') Παίρνιον.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸν Φωκίαν

ΤΩΡ	ΑΙ	Ο	ΔΗΣ
ΟΣ	ΕΚ	ΔΙ	ΑΣ
ΝΕ	ΜΕ	ΜΗ	ΛΑ

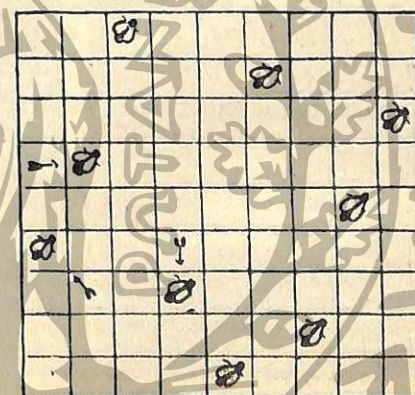
Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ καὶ ταῖς, ὥστε νὰποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα τῶν ἀσάρων ὁμηρικῶν ἡρώων.

γ') Πίνγμα

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Νικηφόρου Εὐδωγοῦ

Θὰ ρωτήσω καὶ τί:
Ποῖα πάλιν εἶν' ἐκείνη,
Ποῦ ἂν τῆς κόψῃς τὸ αὐτὶ,
Μ' ἕνα κ' ἐρατὸ θὰ μείνῃ

Πύσεις τοῦ τοῦ φύλλου

α') Ἴδου ποῖαί μὲναι ὅα μετατεθοῦν.
β') Ἀν ἀρριξεθοῦν τρία σπέρτα, μένουν:

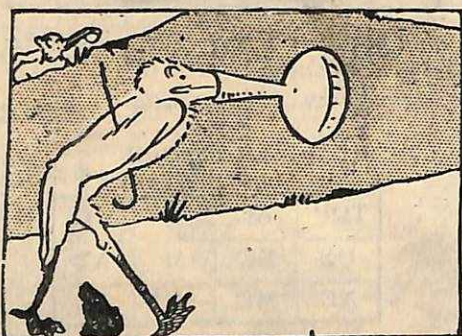
γ') Loin des yeux, loin du coeur.

ΤΙ ΕΠΩΘΕΝ Ο ΛΑΙΜΑΡΓΟΣ κ. ΠΕΛΕΚΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

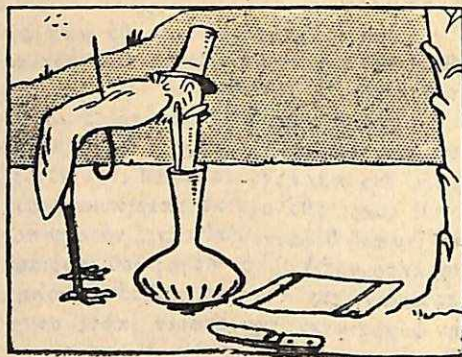
— Καλημέρα σας, κύριε Πελεκανόπουλε! λέγει ο πονηρός κ. Μαϊμουδίδης. Έδω— μέσα έχω κάτι ωραία φουντουκιά. Μου τὰ φυλάει μια στιγμή, ως νά πάω νά φέρω ένα... φουντουκοσπάστη, νά τὰ φάμε μαζί και νά μιλήσουμε;

— Πολύ ευχαρίστως, φίλε μου! Μά νά γυρίσετε γρήγορα;

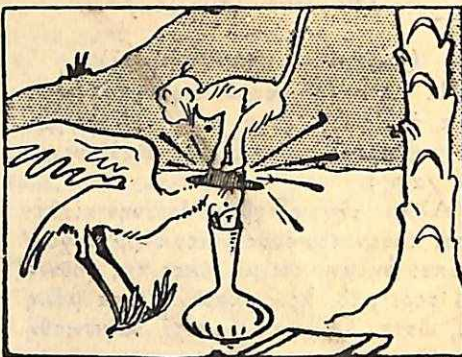

ρεϊ ούτε νά μιλήση, ούτε καλά—καλά νά— νηπιονισμός. Και τρέχει βιαστικά εις τὸν γυάλινον ἐκεῖνο βασανιστήριον...

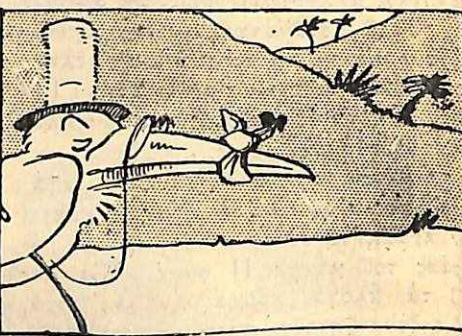
Ὁ κ. Μαϊμουδίδης ὁμως δὲν ἀρκεῖται ὡς ἐδῶ. Ἀναβαίνει ἐπάνω εἰς ἕνα λόφον, παραφυλάττει τὸν κ. Πελεκανόπουλον καὶ καθὼς περνᾷ ἀπὸ κάτω, τὸν ἀρπίζει στῆς

Κουφογελῶν ὁ κ. Μαϊμουδίδης; φεύγει, διὰ νά κρυφθῇ εἰς ἕνα μέρος; καὶ ὁ κ. Πελεκανόπουλος κατεβαίνει, διὰ νά φυλάξῃ τὰ φουντουκιά... Ἀλλ' ἐπειδὴ εἶνε παλὺ λαίμαργος καὶ ἀνυπόμονος, σπυλ- λογίζεται: «Μὰ τί χρειάζεται ἐργαλεῖο; Γίνεται καλλίτερος φουντουκοσπάστης ἀπὸ τὴν μύτη μου, κ. Καὶ ἀπερισκέπτως,

χώνει λίγο τὴν μύτη του μέσα στὴν καράφα. Αὐτὸ ἐπερμένει κρυμμένος καὶ ὁ πονηρός κ. Μαϊμουδίδης ὁ ὁποῖος ἐξοργισμένος, πηδᾷ μ' ὅλο του τὸ βέλος ἐπάνω στὸ κεφάλι τοῦ κ. Πελεκανόπουλου καὶ ἔτσι ὅλη ἡ μύτη τοῦ δυστυχισμένου χώνεται καὶ σφηνώνεται στὴν καράφα! Ποῦ νά τὴν βγάλῃ πλέον! Οὐτε νά φάγῃ ἡμπο-

περιποιηθῇ. Καὶ ὁ γιατρός τοῦ τὴν δένει. Αὐτὸ μέρες πρέπει νά τὴν ἔχει δεμένην. Ἄλλο βάσανον! Αὐτὸ μέρες ὁ κ. Πελεκανόπουλος οὐτε δὴ φάγῃ οὐτε δὴ μιλήσῃ. Καὶ εἶνε τὸσον λαίμαργος, ὅσον καὶ φλύαρος. Ἀλλ' αὐτὸ θὰ τοῦ γίνῃ μάθημα διὰ τὸ μέλλον.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὰ Ἰσμήνη, βλέπουσα μὴν κηδεῖαν: —Μαμά, ποῦ πάνε οἱ παπᾶδες; —Σὺν ὁδρῶν, παπῶ μου. —Τότε, μαμά, πῶς γυρίζουν πίσω οἱ παπᾶδες; (Γεγονός).

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μενεξεδένιο Μπουκετάκι

—Γιατὶ τὸ ἄλογο αὐτὸ εἶνε ὀλθαροπρὸ, Τοτό; —Κόμμα εἰς ἐσάναν, Αἰλῆ! —Ἐπειδὴ γέραςε πολὺ, τοῦ ἔσπρισε ὅλο τὸ μαλλί.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικηφόρου Εὐζώνου.

Νηπιονισμός, μεταξὺ ἀδελφῶν. —Δικὸς μου, εἶνε ὁ μπαμπᾶς! —Ὅχι, εἶνε δικός μου! —Δικὸς μου, σοῦ λέω! —Καὶ ὁ ένας θυμωμένος; —Μὰ ποῦ τὸν βρήκες ἐσύ; —Καὶ ὁ ἄλλος θυμωμένος; —Στὴν κάμαρά του! (Γεγονός)

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»,

Ἀθήναι, 38 ὁδὸς Ἐφορίδων τὴν 15ην Δεκεμβρίου 1915

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΑΠΟΡΩΝ

Ἡ Ἡρώς τῆς Λιγῆς συνιστᾷ μίαν πτωχὴν Κορφατοπούλαν, τὸ Πειρακτηρίον δὲ πτωχὰ Ἰππερωτάκια καὶ τὸ Κελαυζῶν Ρυάκιον δὲ πτωχὸν γειτονόπουλά του. Τὰ παιδιὰ αὐτὰ ἐπιθυμοῦν πολὺ νά γίνουν συνδρομηταί μου, ἀλλὰ δὲν ἔχουν τὰ μέσα. Ἐλπίζω, ὅτι οἱ εὐπορώτεροι ἀπὸ τοὺς

φίλους μου θὰ τὰ ἐγγράψουν με εἰσφοράς. Τὴν Ἐθνικὴν Ὀνειρόν μου γράφει: «Ἡ Χάρις ἐπιθυμᾷ νά μὴν ποῖς ἔχει τὴν μεγάλ- τερον Λεύκωμ Μικρὸν Μυστικόν. Τὴν πληρο- φορῶ λοιπὸν, ὅτι ὁ αὐτὸν ἀριθμὸς τῶν τετρα- δίων, πρὸς ὅποια συνέλεξα ἐντὸς τοῦ 1915, ἀνέρ- χεται εἰς 60. Ἐκ τούτων τὰ 21 γὰρ τὰ καλὰ, τὰ 20 τρώγονται καὶ τὰ 19 ὠραία. Τὰ τῶν δύο τελευταίων κατηγοριῶν θὰ τὰ δώσω εἰς Λεύκωμ, περιμένω ὁμως πρῶτα νά τὰ κάμω 40, διὰ νά εἶνε ὁ ἀριθμὸς στρογγυλός. Ἐπειδὴ δὲ καὶ μοῦ λέγει, ὅτι τὰ Μ. Μυστικὰ τῆς Χάριτος θὰ ὑπά- γωνται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ὠραίων, γι' αὐτὸ θὰ τὴν παρακαλοῦσα νά μοῦ στείλῃ τὸ τετράδιον ποῦ μοῦ λείπει, διὰ νά τὰ δώσω, καὶ ὑποσχομαι νά τῆς στείλω καὶ ἐγώ.

Μοῦ ἤρρεσε πολὺ, —μοῦ γράφει ὁ Ἡρώς

τὰ κομμάτια. Ἀλλὰ τότε δὲν θὰ εἶχαν ἀπάντη- σιν εἰς τὸ γράμμα τοῦ ὁ Τσελλῆς Κεφαλλονί- της, ἐνῷ τώρα πάλιν κινδυνεύει νά μὴν ἰδῇ τὸ κομμάτι τοῦ ἀναφερόμενον εἰς τὸν κατὰλογον αὐ- τοῦ τοῦ φύλλου, τὸν ὅποιον ἔκαμα καὶ ἔστειλα εἰς τὸ Τυπογραφεῖον ἀπὸ γῆς. Θὰ θυμηθῶ νά τὸ προσβῶ, ὅταν θὰ μοῦ φέρουν διδόντες ἀπὸ τὸ τυπογραφεῖον; Θὰ θυμηθῶ τουλάχιστον νά τὸ βάλω εἰς τὰ κομμάτια τῆς προσεχοῦς ἐβδομάδος; Ἡ θὰ υπερβῶντὴν μετὰ τὰ γράμματα καὶ θὰ πᾶν χαμένος;... Αὐτὰ σὰς τὰ γράψω, διὰ νά ἰδῇς ὅλοι, ἀπὸ ἐν μόνον παράδειγμα, πόσον εἶνε ἀναγκαῖον ἀπαραιτήτων διὰ τὸ συμφέρον σας, νά συμμορφώσθε πιστῶς μετὰ τὰς οδηγίας μου. Λοιπὸν, τὰ κομμάτια σας χωριστὰ. Ποτὲ μαζί μετὸ γράμμα.

Εἰς τὸ τελευταῖον φύλλον, —μοῦ γράφει τὸ Ἔνα Χιωτάκι— εἶδα τὴν ἐπιστολήν τῆς Ἡρώ- κης Σάμου, ἡ ὁποία νομίζω, ὅτι δὲν ἔχει πα- λαιοτέρους συνδρομητὰς ἀπὸ αὐτὴν καὶ τὴν ἀ- δελφὴν τῆς, διότι εἶνε τώρα δέκα χρόνια ποῦ σὲ λαμβάνουν. Μόνον...! Ἡ θὰ ἔλεγε τώρα, ἀνέμει- θανεν ὅτι ἔχει δέκα, ἀλλὰ δεκάπεντα χρόνια συνεχ- τῶς εἶνε ποῦ ἔργασαι τακτικὰ τὴν οἰκογένειάν μας! Ἡ ἀδελφὴ μου πρωτογενεγράφη συνδρομητρία τὸ 1898 καὶ εἶχε τὸ ψευδώνυμον Μαστίχα τῆς Χίου. Ἐγὼ δὲ ἔμαθα νά διαβάζω μετὰ τὰ παιδικὰ διη- γήματα τῆς Κυρά-Μάρθας ποῦ ἐδημοσίευσεν τότε. Λοιπὸν, ὑπάρχει ἄλλος ἀρχαιότερος; Ἀς μάς τὸ πῇ.

Ἡ Ἑλληνικὴ Ἀγρὴ δὲν ἐπιδοκιμαζοῦ κα- θόλου «τὴν ἐλλογικὴν κίνησιν τῶν ἀγοριῶν», δη- λαδὴ, τὰς Μικρὰς Ἀγγελίας ποῦ δημοσιεύουν, ζητοῦντες ψήφους διὰ τὰ ψευδώνυμά των καὶ τὰ τῶν φίλων των. Καὶ προτρέπει τὰ κορίτσια νά τοὺς δώσουν ἕνα μάθημα τώρα μετὰ τὸ Δημοδύφι- σμα. Πῶς; Νάποτρουν τῶν ἐλλογῶν, ὅπως οἱ Πεντζελικοί! Ὅχι! ἀλλ' ἀπεναντίας νά λάβουν μέρος οἱ αὐτοὶ ἀνεξαρτήτως καὶ νά ψηφίσουν ὡς ἐνε- λῶς ἀνεξάρητοι καὶ σύμφωνα μετὰ τὴν καλι- σθησίαν των. Καὶ αὐτὸ δικαιοῦμαι τῶν!

Ὡραίας ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: Νικηφόρος Εὐζώνος, Μικρὸς Πρόδρομος, Πόθος τοῦ Ἑλληνισμοῦ, Κλέφτικα Βόλι, Δούτορος Κεραυνοῦ, Ἰρις Κυκλαμῶν, Στεργιαχιωτάκι καὶ Ἑλλήν. —Ἐξέτεσσα τὰς παραγγέλίας των καὶ τοὺς εὐχ- ριστῶ ὅλους διὰ τὰ καλὰ των λόγια.

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΒΡΑΧΟΣ»

Ἐτυπώθη τὸ μυθεύτημα αὐτὸ τοῦ κ. Γρη- γορίου Ξενοπούλου (Φαίδωνος) καὶ αὐτὴν τὴν

ἐβδομάδα θὰ σταλῇ εἰς τοὺς συνδρομητὰς του.

Ἐγινεν ἕνα θαυμάσιον βιβλίον, ἐντελὲς εὐρω- παϊκῆς κομψότητος ἀπὸ 200 σελίδας, μετ' ὠραίων εἰκονογραφημένων ἐξοφύλλων, (πικρὸν μετὰ γρῶ- ματα τὸν Κόκκινον Βράχον κατὰ σχέδιον τοῦ ζω- γράφου κ. Ροῦμπου), καὶ μετὰ μίαν μελέτην, ὡς πρόλογον, τοῦ κ. Κωστή Παλαμά περὶ τοῦ συγ- γραφέως, τοῦ ὁποῦ δημοσιεύεται καὶ μιστῆται εἰς αὐτὸν. Τιμᾶται δὲ δε. 3 καὶ Ταχυδρομικῶς 3,50.

Ὁ «Κόκκινος Βράχος», τὸ μυθεύτημα αὐτὸ τὸ ὅποιον ἐξήλθι τὸ πασίγνωστον ὄραμα «Φω- ταίνῃ Σάντρη», θεωρεῖται ἐν ἀπὸ τὰ ὠραιότερα καὶ ποιητικότερα τῆς φιλολογίας μας. Ἀν εἶνε ὁμως κατὰλληλον διὰ παιδιὰ. Δι' αὐτὸ τὸ συνιστῶ μόνον εἰς τοὺς μεγάλους φίλους μου, ἀπὸ δεκαοκτὼ ἐτῶν καὶ ἐπάνω. Οἱ ἄλλοι αὖ ἀναγ- γέλουσι τὴν ἔκδοσίν του εἰς τοὺς μεγαλύτερους των ἀδελφούς καὶ εἰς τοὺς γονεῖς των, ἂν εἶνε φιλικωτέρως. Ὁ «Κόκκινος Βράχος», μετὰ τὴν ἀπαράμυλλον κομψότητά του, εἶνε κατὰλληλῶ- τος καὶ ὡς δῶρον τοῦ Ν. Ἐτους. Ἀλλὰ τὰ εἴπαμε: διὰ γράμμα.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς: Ἡ μαγικὴ λέξις. —Ὁ Βολταῖρος καὶ ὁ Πιρόν. —Ἐνα φάντασμα. —Ὁ Χερμὼν. —Τὰ δύο σῶμα. —Ὁ Πάρις. —Σακκὴ τοῦ δρόμου. —Τὸ ποντικίον. —Ὁ Κῆπος. —Ὁ Σάνδρη καὶ ὁ Βασιλεὺς. —Ἰδία ὡς ἐπο- μένη. —Παιδικὰ Πνεύματα. Παίγνια καὶ ἄλλα μικρά, πλῆθος.

Εἰς τὸ προσεχὲς θὰ δημοσιεύῃ Σελίς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα, Πόθος τοῦ Ἑλληνισμοῦ: ἂ. (Κ.Κ.) Συντεταγμένη Κορφατοπούλα, κ. (Ε.Ο.) Ἐρείκη, κ. (Μ.Σ.) Νεράδα τοῦ Γαλιῶν, κ. (Ν.Σ.) Δοξαμένον Κορινθιάκιον, ἂ. (Π.Π.) Ὀνιμπιονίκης, ἂ. (Α.Α.) Τροπαιοῦ- χος Ἀσκά, ἂ. (Ι.Ι.) Ἡρώς τοῦ Μαιζανίου, κ. (Π.Π.) Ἐθνικὸς Ὑμνος, ἂ. (Κ.Κ.) Μέγας Ναπολέον, ἂ. (Β.Α.) Ἀγεμοστροφίλος, ἂ. (Π.Σ.) Βασκοπούλα τῶν Ἀλπειν, κ. (Τ.Τ.) Ἀκάσιος, Κόκκιμος, ἂ. (Θ.Π.) Ἰνδαῖνα τῆς Τροπαιοῦ, ἂ. (Π.Π.) εἶμαι; ἂ. Ἀσκα τῆς Ἀρδόνης κ. (Ε.Π.) Ἀλφειὸς τῶν Μαργαριτῶν ἂ. (Α.Κ.)

Αναγεώσεις ψευδωνύμων: Σανθὴ Πε- ταλοῦδα, κ. Ἰνδὸ, κ. Μονάχορρη, κ. Ἐγγὴ τῆς Μάνας, κ. Ἐθνικὴ Ὀνειρόν, ἂ. Χουσι Ἀ-

κίς, κ. Αὐδία Αἰδός, κ. Νικηφόρος Εὐζώνος, ἂ. Ἐβελίνα, κ. Γυθιωτάκι, ἂ. Ἰνδαῖνα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἂ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ σταλ- λῶν: Ἡ Συντεταγμένη Κορφατοπούλα, (0) μετὰ Ὡραίων Κόκκινον, Ἀνθοσπασμένην Χίον. Ρεζεντῆ, Ὡραιοπαθῆ, —τὸ Κλέφτικα Βόλι (0) μετὰ Τέλλων Ἀγρῶν, Φάνας, Βαλκανικὴν Συμμαχίαν. —Ἡ Χουσι Ἀκτίς (0) μετὰ Μεγάλῃν Ἑλλὰδα, Ἡρώδα Ἑλληνοπούλαν, Πατρὸν Ναυτοπούλου. —Ἡ Μεσοσηρικὴ Ἀκτὴ (0) μετὰ Ἐνα Χιωτάκι, Φούλαν, Φαδούλαν, —ὁ Ἀε- τιδεὺς (0) μετὰ Μεγὰν Ναπολέοντα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάξεται τοὺς φίλους τῆς: Ναυτοπούλα (τόμον ἔστειλα). Συντετα- μένην Κορφατοπούλαν (ναί, αὐτὸ εἶνε καλλί- τερον) Λοισσασιὸν Ἀγκάθικα (δύνασαι) Αἰσθητὴ τῆς Πατρίδος (εὐχαριστῶ τοὺς βρα- βεῖον ἔστειλα) Ἡρώδα Ἑλληνοπούλαν (εὐ- χαριστῶ διὰ τὸ ἐξασπῶμα) Κοσμοκοότορα (καλὸν φύλλον λεπτὰ 25). Ἐνδοξὸν Γαλλίαν (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἐξασπῶμα) Ἀντιγόνην Δ. Ζάμπα (ἀκατάλληλον τὸ ψευδώνυμόν σου) νά ἐκλέξῃς ἄλλο! Ἑλλὰδα τοῦ Κωνσταντίνου (βραβεῖον κτλ. ἔστειλα) Λάτριν τῆς Ἐλευθε- ρίας (τὸ Δημοδύφισμα θὰ γίνεταί πάντοτε ὅπως φέτος) Σύμβολον τῆς Ἐλευθερίας (ἔχει κα- λῶς ἔστειλα) Στεργιαχῶν τοῦ Ἀνέμου (ἀδύ- νατον!) Θαλασσοπούλα τοῦ Στόλου (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἐξασπῶμα) Ἀνθοπούλα τῆς Βενετίας (εἰμπορεῖς καὶ πολλὰ μαζί; φάνει τὸ καλὸν νά εἶνε γρηγορότερον χωριστὰ) Ἀδραν τοῦ Ἀσόνος (εὐχὰς ταῖναι) ὡς πρὸς εἰς κλειστὸν φά- κελον σὰν γράμμα, ἀλλὰ εἰς περικάλυμμα ἢ εἰς ἀνοικτὸν φάκελλον, σὰν ἐφημερίδα) Νεαρόν Εὐπατοῖδην (ἔχει καλῶς) Γλαῦκον τὸν Πα- τροῦ (ἔστειλα) Ἀσκα τῆς Ἀρδόνης (χαίρω πολὺ ἔστειλα) Β. Α. Μ. (εὐχαριστῶ καὶ ἀ- παντῶ καὶ εἰς ὅλας σου τὰς ἐρωτήσεις) Κόκκινον Ἀσκα (πολλὰς εὐχαριστίας διὰ τὸ γενναῖον ἐξ- ασπῶμα τοῦ Συλλόγου) Ἀνθος τῶν Λεμώ- νων (ἔστειλα, ὅτι εἰμπορεῖ κανεὶς νά ψηφίσῃ καὶ τὸ ἴδιόν σου ψευδώνυμον) Κυματοβόλον Πο- σειδῶνα (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ζωγραφιὰ ποῦ μοῦ ἔστειλες) Ἐγγὴ τῆς Μάνας, Τσελ- λῆν Ναυτοπούλαν, Αετιδεῖα κτλ. κτλ.

Εἰς δόσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 15ην Δεκεμβρίου, ὑμνησάτω εἰς τὸ προσεχὲς.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΒΑΣΙΛΙΚΗ Χ. ΚΑΝΕΛΛΗ (Μο- νάχορρη) ἐν Ἀθήναις. Β' Βραβείον 18ου, 14ου καὶ 15ου Δια- γωνισμοῦ Ξεσπαθώματος.

ΧΑΡ. Γ. ΚΟΥΛΟΥΘΡΟΣ (Υπε- ρασπιστής τῆς Ἐλευθερίας) ἐν Κωνσταντινέως. Γ' Βραβείον Ἀμνημονεύματος τοῦ 1912.

ΧΡ. Θ. ΚΟΥΖΟΜΗΤΟΠΟΥΛΟΥ (Ἰνδὸ) ἐν Καλαμάς. Α' Βραβείον 14ου, 18ου καὶ 15ου Διαγ- νωνισμοῦ Πνεύμ. Ἀσκήσεων.

ΜΙΜΗΣ Ι. ΡΙΤΣΟΣ (Στρατη- γὸς τῶν Ἑλλήνων) ἐν Καλα- μάς. Γ' Βραβείον Ἀμνημονεύ- ματος τοῦ 1912.

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΩΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ
ΕΙΝΕ Ο ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“ ΤΟΥ 1915

Με τὰς 420 σελίδας του.—Με τὰς 460 εἰκόνας του.—Με τὸν θαυμάσιον «Μικρὸν Μετανάστην».—Με τὸ περιεργότατον ἀστυνομικὸν μυθιστόρημα ἡ «Κασσετίνα».—Με τὰς ὁραίας «Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολάς» τοῦ Φαίδωνος.—Καὶ μὲ χίλια δύο ἄλλα.

Τιμᾶται : **ΑΔΕΤΟΣ** δραχμ. 8.— **ΧΡΥΣΟΑΔΕΤΟΣ** δραχμ. 10

Καὶ ἀωοστέλλεται ἐλεύθερος ταχυδρομικῶν τελῶν ὡρὸς τὸν ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον διὰ ταχ. ἐπιταγῆς

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια 154ου Διαγωνισμοῦ Ἀύσεων
Δεκεμβρίου—Μαρτίου.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 7ης Φεβρουαρίου.

25. Δεξιόγρφος.

Ἄν γράμμα κ' ἀκρωτήρι
 Μπορέσης νὰ συνάψῃς,
 Μὲ τὸ ταχυδρομεῖο
 Διὰ λόγια νὰ μοῦ γράψῃς;
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαραθωνομάχου

26. Μεταγραμματισμός.

Βγάλε κάπα, βάλε μὲ
 Κεὶ θὰ ἴδῃς εἰς τὴ σιγμῇ,
 Ἀπὸ σίδερο τοῦ Γύφτου,
 —Σύνεργό του δηλαδὴ,—
 Θεὸν ἀρχαῖο τῆς Αἰγύπτου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑνετικοῦ Λέοντος

27. Ἀναγραμματισμός.

Ἐνα Κρότος τῆς Εὐρώπης;
 Ἄν τὸ ἀναγραμματίσῃς,
 Ἐνα χόρτο, μιὰ σαλάτα,
 Ἐκπληκτὸς θὰ σχηματίσῃς.
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνοπούλας

28. Τονόγρφος.

Τὸν τόνον μῆς πόλεως
 Διχῇ μας ἂν κινήσῃς,
 Κάποιον ποῦ δὲν ἐργάζεται
 Ἀμέσως ὁπαυήσῃς.
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λορελάι

29. Τριώνων.

***** = Ἀρχαῖος καὶ ἐν Ἀθήναις.
 ***** = Ἐπίθετον.
 ***** = Μέρος τοῦ βιβλίου.
 ***** = Ἀρχαία θεά.
 ***** = Νῆσος.
 ***** = Ἀντωνυμία.
 ***** = Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δοξασμένου Ρήνου

30. Φύρδην—Μίγδην

Ὅπως νορπὰν βαλιάντεμεν ὅς ἔρδιον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Καρυάτιδος

31—35 Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γραμμάτου· ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν, ἀνεῖ ἀνταγραμματισμοῦ, ἅλλαι τῶσαι λέξεις.

Τέρας, Μῆλος, λαῖω, ἄξων, ἐντός,

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Αἰματομένου Εἰφους

36. Διπλὴ Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων κατὰ σειράν, καθὼς καὶ τὰ τρίτα γράμματα, ἀλλ' ἀντιστρόφως, σχηματίζουν τὸ αὐτὸ ὄνομα ἀρχαίου περιφρῶν Γεωγράφου :

1. Πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, πατερίς φιλοσόφου. 2. Ἀρχαία χώρα ἱστορικῇ. 3. Βασιλεὺς τῶν Ἑβραίων. 4. Πολύτιμος λίθος. 5. Ἀπτόνως ποιητής. 6. Σύνδεσμος. 7. Κένταυρος.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κόμητος τοῦ Λουξεμβούργου

37. Φωνηεντόλιπον

* - λγς - γ - σπρς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τρελλῆς Ξανθοῦλας

38. Γρίφος.

Ο Ο
 : :
 Ο Ο
 Ο

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαρκησίας τῆς Χάριτος
Παρόδραμα.—Εἰς τὸν ὕπ' ἀριθ. 11 Γρίφον τοῦ 1ου φύλλου νὰ διορθωθῇ τὸ ἐξῆς τυπογραφικὸν λάθος : Ἀντὶ ΚΑΘ, νὰ γράψετε ΒΑΘ.

ΜΙΚΡΑΙ ἈΓΓΕΛΙΑΙ

[15'—29]

Τίνος τὸ χερί θ' ἀβλήσῃ νὰ μακρίσῃ δύο ὁμορφα καὶ πατριωτικὰ ψευδώνυμα πούνεχαγαγμένα στὰ τρισβιβία τῆς καθ' ἑλληνικῆς καρδιάς ; ; Κανενὸς !! Ὅλοι λοιπὸν τὸν ψῆφόν σ' ἔσ' ἐπὶ ὑπέροχα ψευδώνυμα :

ΕΘΝΙΚΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ ΙΝΔΑΛΜΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

τὰ γεμάτα ἀπὸ ὄνειρα παλμούς, ποιήσι, πατριωτισμὸν καὶ ἰδεώδες ποῦ στὸ ἄκουσμα τῶν δονοῦνται αἱ εὐγενέστεραι καρδίαι. Ὅλοι ψηφίστε τὰ τοὺς ἀξίζει !...

[15'—30]

ΕΘΝΙΚΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ «ΤΡΙΠΛΗΣ ΣΥΜΜΑΧΙΑΣ» ΓΙΑ ΠΡΩΤΕΙΑ

[15'—31]

Πλείστα συγχαρητήρια τῇ Διδίῃ **ΦΟΥΛΑ** ἐπὶ προθυσίᾳ εὐφυστάτη κυμωδία. Δέγεται ἀραγε ἀνταλλαγὴ Μ. Μυστικῶν ; (Ἀθῆναι).

ΣΤΕΝΗΜΑΧΙΩΤΑΚΙ

[15'—32]

Ἑλλην Ναῦτα, δέξεται ἀνταλλαγὴν Μικρῶν Μυστικῶν ; **Τρελλὸς Κεφαλωνίτης**.

[15'—33]

Οσοὶ ἀγαπᾶτε τὴν ἐξοικὸν ζωὴν καὶ τὰ ἄνθη, ψηφίσατε τὸ ταπεινόν :

ΑΝΘΟΣ ΤΩΝ ΛΕΙΜΩΝΩΝ

[15'—34]

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Ο ΒΟΥΛΓΑΡΟΚΤΟΝΟΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ

ὑποστηρίζομενος ὑπὸ τοῦ Συλλόγου «Ἐνωσις».

[15'—35]

Ψηφίσατε ὅλοι τὸ ὑπέροχον καὶ πατριωτικὸν ψευδώνυμον **ΕΘΝΙΚΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ**.

Ἦρως τοῦ 1913.

[15'—36]

ΑΓΑΠΗΤΟΝ ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟΝ !
 Ἀ' Ἐστὲ βέβαιοι, ὅτι θὰ τύχητε τῆς ἀμερίστου ἡμῶν ὑποστηρίξεως. Θὰ θρασυβεύσωμεν !
Δοξασμένη Ἑλλάς, Δοξασμένη Γαλανόλευκη, Ἀετός τῆς Ἠπειροῦ, Ἀλβανόκτονος Ἠπειρώτης.

[15'—33]

Πόθος μας ἔθνικός, ὄνειρον πανελλήνιον, ἐλπίς μας ἀκαράδατος εἶνε νὰ ἀναστήθῃ τὸ χάρμα τοῦ γένους, τὸ καθήκον συμπαντος τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὅ :

ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ

Ποῦς δὲν θ' ἀτ' δώσῃ τὴν ψῆφον του ;

[15'—37]

ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ ! ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΕΣ ! Ἄν ἀπανωθῶ σ' ἀτρέχει πατριωτικὸ αἷμα, ψηφίστε καὶ μένα πού κατεδαίνω στὸ ψευδώνυμοπαλαιμα, ὑποστηρίξομένη ἀπὸ τὸ **ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟ** μὲ ὀδόντα φίλου τοῦ καὶ τὸν Σύλλογον **«ΚΡΗΤΗ»**.

ΔΟΞΑΣΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ

[15'—39]

Παρακαλῶ τοὺς φίλους μου καὶ λοιποὺς ἐκλογεῖς νὰ ψηφίσωσι τὰ ἀσύγκριτα ψευδώνυμα :

ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ

ΔΟΞΑΣΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΕΘΝΙΚΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ

ΡΟΔΟΔΑΦΝΗ

ΔΟΞΑΣΜΕΝΟΣ ΡΗΝΟΣ

Τὰ ὅποια ὑποστηρίζω.—**ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟΝ**

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
 ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλάδιον, ἐλήφθησαν ἀπὸ 8—15 Δεκεμβρίου.

ΑΘΗΝΩΝ : Ἐνας χωρίς ὑπογραφή, Μαρία Χ. Τζουανάνου, Ἀσπασία Α. Πυλαίου, Α. Μ. Ἀρνωτῆς, Δημ. Π. Μακρῆς, Ἀπ. Θ. Πετσανᾶς, Βασ. Φ. Κλήρης, Γ. Α. Ρολλός, Ἀντ. Α. Αὐγερινός, Ἰωάννα Χ. Πουλᾶκου, Γεώργ. Χ. Πουλᾶκος, Χρ. Σ. Ἀμπατόπουλος, Δημ. Μακρῆς, Σοφία Ι. Στασινοπούλου, Δημ. Ι. Ἐλευθερίου, Φρ. Κ. Μαρχ., Κόρη τῆς Ἰδης, Εμ. Μανσούλας, Στεφ. Αλ. Μακρῆς, Πολ. Θ. Πετσανᾶς.

ΑΜΦΙΣΣΗΣ : Γ. Λαγανάς.
ΑΡΓΟΥΣ : Ἰαν. Π. Ἀρμένης.
ΒΟΛΟΥ : Γ. Ηλίας, Φιφί Ι. Λεβή.
ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ : Νικ. Παπαναστασίου.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ : Ἀγορ. Ἀγοραστοῦ, Νικ. Χ. Βασιλείου.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ : Ηρ. Γ. Μπάτζιος, Χαρ. Γρ. Παπασωτηρίου, Θεοδ. Ἀναστ. Τσάκος.
ΚΑΛΑΜΩΝ : Παν. Ι. Τσιντζέρας.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ : Φιλανή Μαρτινέλλη,
ΚΟΡΙΝΘΟΥ : Σπ. Σ. Ρομπόκος, Σ. Σ. Κούλιας.
ΜΕΣΣΗΝΗΣ : Ρ. Κ. Κουτασιάνης, Φιλ. Ι. Καρελλάς.

ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ : Παν. Γ. Λυκούρης.
ΠΑΤΡΩΝ : Δημ. Κ. Ψαρός.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ : Χρ. Β. Παπασωτηρίου, Β. Α. Μ. Χαριδ. Διγενής, Νικ. Ντενᾶς, Νικ. Ζ. Ζωγραφίδης, Γεωργ. Κ. Βέγκος, Ἰω. Μιχαλάκος, Νικ. Π. Χουσαφτόπουλος, Ἀν. Φωκιάδης.
ΠΡΕΒΕΖΗΣ : Πανά.
ΣΥΡΟΥ : Γεωργ. Κλ. Μακρῆς.
ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ : Ζωή Β. Τσουμέγκα.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ : Παν. Ἀνδ. Λέων, Δημ. Στυλ. Καρούνης, Κωνστ. Ε. Σιέμπος, Σ. Γ. Πασπαλῆς.
ΧΙΟΥ : Δημ. Γ. Κοκκώδης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρονομία καὶ ἐκλήρωσαν οἱ ἐξῆς τρεῖς **ΣΟΦΙΚΑ Ι. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ** ἐν Ἀθήναις, **ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΑΚΟΣ** ἐν Ἰωαννίνοις καὶ **ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΤΥΛ. ΚΑΡΥΑΝΗΣ** ἐν Τριπόλει οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1915, κόκκινα μὲ χρυσὰ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδοῦν τὰ φυλλάδιά των εἰς τὸν τόμον, εἶνε ἡδὴ **ΕΤΟΙΜΑ** καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στελλόνται δὲ καὶ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχμὰς 1,75.